

תפילת עמידה

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:

ברוך אתה יי אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם, אלהי יצחק, ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא אל עליון, גומל חסדים טובים, וקונה הכל, וזוכר חסדי אבות, ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה: מלך עוזר ומושיע ומגן: ברוך אתה יי, מגן אברהם:

אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:

בקיץ: מוריד השל: בחורף: משיב הרוח ומוריד הגשם:

מכלכל חיים בחסד, מחיה מתים ברחמים רבים, סומך גופלים ורופא חולים ומתיר אסורים, ומקיים אמונתו לישני עפר, מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך, מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה: ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי, מחיה המתים:

אתה קדוש ושמו קדוש וקדושים בכל יום יהללוך סלה, כי אל מלך גדול וקדוש אתה: ברוך אתה יי, האל הקדוש:

אתה חונן לאדם דעת, ומלמד לאנוש בינה:

אתה חוננתנו למדע תורתך, ותלמדנו לעשות חסי רצונה, ותבדל יי אלהינו בין קדש לחל, בין אור לחשך, בין ישראל לעמים, בין יום השביעי לששת ימי המעשה, אבינו מלכנו החל עלינו תמים הבאים לקראתנו לשלום, חשוכים מפל חטא, ומנקים מפל צון, ומדבקים בראתך:

וחננו מאתך חכמה בינה ודעת: ברוך אתה יי, חונן הדעת:

השיבנו אבינו לתורתך, וקרננו מלכנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך: ברוך אתה יי, הרוצה בתשובה:

סלח לנו אבינו כי חטאנו, מחל לנו מלכנו כי פשענו, כי אל טוב וסלח אתה: ברוך אתה יי, חנון המרבה לסלח:

ראה נא בעינינו, וריבה ריבנו, וגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמו, כי אל גואל חזק אתה: ברוך אתה יי, גואל ישראל:

רפאנו יי ונרפא, הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה, והעלה (ארוכה ומרפא לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו) רפואה שלמה לכל מכותינו, כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה: ברוך אתה יי, רופא חולי עמו ישראל:

הרוצה להתפלל בעד החולה יאמר כאן תחנון זו:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי, שתשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף לחולה (כ"פ) בתוך שאר חולי ישראל: כי אל מלך וכו':

ויאמר יי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, ועשו להם ציצת על כנפי כגדיהם לדרתם, ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת, וראיתם אתו, וזכרתם את כל מצות יי ועשיתם אתם, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי, והייתם קדושים לאלהיכם: אני יי אלהיכם, אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, להיות לכם לאלהים, אני יי אלהיכם: אמת: החזן חזר ואמר: יי אלהיכם אמת:

ואמונה כל זאת וקיים עלינו, כי הוא יי אלהינו ואין זולתו, ואנחנו ישראל עמו: הפודנו מיד מלכים, מלכנו הגואלנו מכף כל העריצים, האל הנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו: העושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר: השם נפשנו בחיים, ולא נתן למוט רגלנו: המדריךנו על פמות אויבינו, וירם קרננו על כל שונאינו: העושה לנו נסים ונקמה בפרעה, אותות ומופתים באדמת בני חם, המכה בעברתו כל בכורי מצרים, ויוצא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם: המעביר בניו בין גזרי ים סוף, את רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות טבע, וראו בניו גבורתו, שבחו והודו לשמו: ומלכותו ברצון קבלו עליהם, משה ובני ישראל לה ענו שירה בשמחה רבה, ואמרו כלם:

מי כמכה באלים יי, מי כמכה נאדר בקדש, נורא תהלות עשה פלא: מלכותך ראו בניה, בוקע ים לפני משה, זה אלי ענו, ואמרו: יי ימלה לעולם ועד: ונאמר, כי פדה יי את יעקב, וגאלו מיד חזק ממנו: ברוך אתה יי, גאל ישראל:

השפיבנו יי אלהינו לשלום, והעמידנו מלכנו לחיים טובים ולשלום, ופרוש עלינו סכת שלומך, ותקננו בעצה טובה מלפניך, והושיענו מהרה למען שמו, והגן בעדנו: והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו, ובצל כנפיך תסתירנו, כי אל שומרנו ומצילנו אתה, כי אל מלך חנון ורחום אתה, ושומר צאתנו ובואנו לחיים ולשלום מעתה ועד עולם: ברוך אתה יי שומר עמו ישראל לעד:

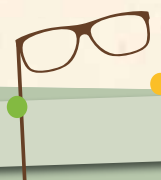
הש"ץ אומר חצי קדיש:

יתגדל ויתקדש שמה רבא, אמן:

בעלמא די כרא כרעותיה ומליה מלכותיה ויצמח פרקנה ויקרב משיחה, אמן: בתיכון וביומיכון ובתי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן:

יהא שמה רבא מכרד לעלם ולעלמי עלמיא:

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריה הוא, לעלא (בעשי"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונתחמתא דאמירן בעלמא, ואמרו אמן:

וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׂוֹכֵה לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַמַּחְזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, שְׂאֵתָהּ הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, צוּרֵנוּ צוּר חַיֵּינוּ, מִגֵּן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא הַדּוֹר וְדוֹר, נוֹדָה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ, וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל נִסֵּיךָ שְׂבָכָל יוֹם עִמָּנוּ, וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׂבָכָל עֵת, עָרַב וּבָקַר וְצִהָרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ, וְהִמְרַחֵם כִּי לֹא תִמּוּ חֲסֵדֶיךָ, כִּי מְעוֹלָם קוִינּוּ לָךְ:

וְעַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקוֹן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנִּפְלְאוֹת וְעַל הַחַמּוֹת וְעַל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁעָשִׂיתָ לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הַהֵם בְּיָמֵינוּ הַיּוֹם:
בַּיָּמִים מְרֻכְכֵי וְאֶסְתֵּר בְּשׂוֹשׁ הַבִּירָה, כְּשֶׁעֲמַד צְלִיָּהֶם הִמָּן הִרְשָׁע, בְּקֶשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעֵר וְעַד זָקוֹן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עָשָׂר, הוּא חֹדֶשׁ אָדָר, וְשָׁלָלָם לְבוֹז: וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, הַפְּרַתְּ אֶת עֲצָתוֹ, וְקִלְקַלְתָּ אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ, וְהִשְׁבֹּתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֹאשׁוֹ, וְתִלּוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ:

וְעַל כָּלֵם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמֶךָ מִלְּפָנֶינוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכָל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֵלָה, וְיִהְיֶה לְךָ וּיְבָרְכֶךָ אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל בְּאַמְתָּ לְעוֹלָם כִּי טוֹב, הָאֵל יִשׁוּעָתָנוּ וְעֲזָרָתָנוּ סֵלָה, הָאֵל הַטּוֹב: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַטּוֹב שְׁמֶךָ וְלָךְ נֶאֱחָז הַלְלוֹת:

שִׁים שְׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה, חַיִּים חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים, עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ, כְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד בְּאוֹר פְּנִיָּה, כִּי בְּאוֹר פְּנִיָּה נִתְּנָה לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, תּוֹרַת חַיִּים וְאֶהְבֵּת חֶסֶד וְצַדִּיקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם, וְטוֹב יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכֵנוּ וּלְבָרַךְ אֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה בְּשְׁלוֹמְךָ בְּרוֹב עֵז וְשְׁלוֹם, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הַמְּבָרַךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם:

יְהִי לְרַצוֹן אֲמִרֵי פִי וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ, יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

אֱלֹהֵי, נִצַּר לְשׁוֹנֵי מִרְעָה וּשְׁפָתֵי מִדְּבַר מִרְמָה, וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְדוּם, וְנִפְשֵׁי כַּעֲפָר לְכָל תְּהִיָּה, פָּתַח לְבִי בְּתוֹרָתְךָ, וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדַּף נַפְשִׁי, וְכָל הַקְּמִים וְהַחוֹשְׁבִים עָלַי לְרָעָה, מִהֲרָה הִפֵּר עֲצָתָם וְקִלְקַל מַחֲשַׁבְתָּם:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁלֵא תַעֲלֶה קִנְאָת אָדָם עָלַי וְלֹא קִנְאָתִי עַל אַחֲרִים, וְשְׁלֵא אֲכַעֵס הַיּוֹם וְשְׁלֵא אֲכַעֵסֶךָ, וְתִצְלַח מִצַּר הַרְעָה, וְתוֹן בְּלִבִּי הַכְּנֵעָה וְעֲנָוָה, מִלְּפָנֶינוּ וְאֱלֹהֵינוּ יַחַד שְׁמֶךָ בְּעוֹלָמְךָ בְּנֵה עִירָה יִסֵּד בֵּיתָה וְשָׁכַל הַיְכָלְךָ, וְקַבֵּץ קְבוּצַת גְּלוּיֹת יִפְדֶּה צֹאנֶךָ וְשִׂמַח עֲדָתְךָ:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיָנֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשָׁתְךָ, לְמַעַן יִחַלְצוּן דִּידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינֶךָ וְעֲנֵנִי: יְהִי לְרַצוֹן אֲמִרֵי פִי וְהִגִּינוּ לְבִי לְפָנֶיךָ, יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתוֹן חֲלֻקָּנוּ בְּתוֹרָתְךָ: וְשֵׁם נְעַבְדְּךָ בִּירְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קְדְמוֹנוֹת: וְעָרְכָה לֵי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם, כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קְדְמוֹנוֹת:

בְּרַךְ עֲלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשְּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת כָּל מִינֵי תְבוּאוֹתָהּ לְטוֹבָה, וְתוֹן טַל וּמָטָר לְבְרָכָה עַל פְּנֵי הָאָדָמָה וּשְׂבָעֵנוּ מִטוֹבָה, וּבְרַךְ שְׁנַתְנוּ כְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת לְבְרָכָה, כִּי אֵל טוֹב וּמְטִיב אַתָּה, וּמְבָרַךְ הַשָּׁנִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְבָרַךְ הַשָּׁנִים:

תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחִירוֹתָנוּ, וְשֵׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּיֹתֵינוּ, וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מִהֲרָה מֵאַרְבַּע כַּנְּפוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַבֵּץ גְּדוּחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרָאוֹנוּ, וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה, וְהִסֵּר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וְאַנְחָה, וּמְלַךְ עֲלֵינוּ מִהֲרָה אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, וְצַדִּיקָנוּ בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְלַךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלִמְלַשְׁיָנַיִם אֵל תְּהִי תְקוּהָ, וְכָל הַמִּינִים כְּרַגַּע יֵאבְדוּ, וְכָל אוֹיְבֵי עַמְּךָ מִהֲרָה יִכְרְתוּ, וְהַזִּידִים מִהֲרָה תַעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתִמְגַּר וְתַכְלֵם וְתִשְׁפִּילֵם וְתַכְנִיעֵם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמְכַנְיַע זֵדִים:

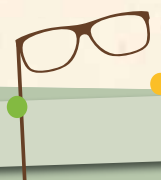
עַל הַצְּדִיקִים וְעַל הַחֲסִידִים, וְעַל זִקְנֵי שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְעַל פְּלִיטַת סוֹפְרֵיהֶם, וְעַל גְּרֵי הַצְּדִיק, וְעֲלֵינוּ, יְהִמּוּ נָא רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, וְתוֹן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבוֹטְחִים בְּשְׁמֶךָ בְּאַמְתָּ, וְשִׁים חֲלֻקָּנוּ עִמָּהֶם, וְלְעוֹלָם לֹא נִבוֹשׁ כִּי כָךְ בְּטַחְנוּ, וְעַל חֲסֵדְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמְתָּ (וּבְתַמִּים) נִשְׁעַנְנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מִשְׁעֵן וּמְבַטֵּחַ לְצַדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תְּשׁוּב, וְתִשְׁכַּן בְּתוֹכָהּ כְּאִשֶּׁר דְּבַרְתָּ, וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקִרְוֹב בְּיָמֵינוּ בְּנֵין עוֹלָם, וְכִסֵּא דָוִד עַבְדְּךָ מִהֲרָה לְתוֹכָהּ תִּכְיֶן, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם:

אַתָּה צִמַּח דָּוִד עַבְדְּךָ מִהֲרָה תְּצַמִּיחַ, וְקִרְנוֹ תְרוּם בִּישׁוּעָתְךָ, כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינּוּ כָל הַיּוֹם וּמִצָּפִים לִישׁוּעָה: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְצַמִּיחַ קִרְן יִשׁוּעָה:

אַב הַרְחֵמְן שְׁמַע קוֹלְנוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עֲלֵינוּ, וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן אֶת תְּפִלָּתָנוּ, כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, וּמִלְּפָנֶיךָ מִלְּכֵנוּ, רִיקָם אֵל תִּשְׁיבֵנוּ, חֲנּוּנוֹ וְעֲנָנוּ וְשִׁמַּע תְּפִלָּתָנוּ: כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רִצָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלִתְפִלָּתָם שְׁעָה, וְהִשָּׁב אֶת הָעֲבוּדָה לְדַבֵּר בֵּיתְךָ, וְאַשִּׁי יִשְׂרָאֵל וְתִפְלַתְךָ, מִהֲרָה בְּאַהֲבָה תִקַּבֵּל בְּרַצוֹן, וְתִהִי לְרַצוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:

ערבית לחול ולמוצאי שבת | נוסח עדות המזרח

ביום חול אומר הש"ץ קדיש תתקבל, ובמוצאי שבת חצי קדיש (ואם חל יו"ט במשך השבוע אין אומרים ויהי נועם, והש"ץ אומר קדיש שלום):

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ, וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ, לְיַחְדָּא שְׁם אוֹת י' וְאוֹת ה' בְּשֵׁם אוֹת ו' וְאוֹת ה' בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יהוה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מְעַפְרָא וְלַעֲלוּי שְׂכִינְתָא עֲגוּנָא. הִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּאִים לְהַתְפַּלֵּל תְּפִלַּת עֲרִבִית שְׁתַּקְּנוּ יַעֲקֹב אֲבִינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם, עִם כָּל הַמְצֻזוֹת הַכְּלוּלוֹת בָּהּ, לְתַקְּנוּ אֶת שְׂרָשָׁה בְּמָקוֹם עֲלִיוֹן, לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וְיֵהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָהוּ.

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ, מְשׁוּבָב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה. יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר־י אָדָם בְּטוֹחַ בָּךְ. יְהוָה הוֹשִׁיעָה, הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ.

שליח הציבור אומר קדיש:

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהּ רַבָּא, (עונים: אָמֵן) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ, וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ, וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ, (עונים: אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

(וגם הקהל אומר) יְהוָה שְׁמִיהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלְמַיָּא.

יְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (עונים: אָמֵן) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא, שִׁירְתָּא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרֵינוּ בְּעֵלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן.

וְהוּא רַחוּם יַכְפֵּר עָוֹן וְלֹא יִשְׁחִית, וְהִרְבֵּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל תַּמְתּוֹ. יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמְּלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ.

חזן: בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרַךְ:

קהל וחזן: בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרַךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

חזן: בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרַךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ מְלִיךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּדַבְּרוֹ מְעַרִיב עַרְבִים בְּחֻכְמָהּ, פּוֹתַח שַׁעֲרִים בְּתַבּוּנָהּ, מְשַׁנֶּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַיָּמִימִים, וּמְסַדֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרִקְיעַ פְּרָצוֹנוּ. בּוֹרָא יוֹם וְלַיְלָה, גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אֹר, הַמְעַבִּיר יוֹם וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה, יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמְעַרִיב עַרְבִים.

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲמָךְ אֶהְבֵּת, תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לְמַדְתָּ, עַל כֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁכְבְּנוּ וּבְקוּמָנוּ נְשִׁיחַ בְּחֻקֶיךָ, וְנִשְׁמַח וְנַעֲלֵז בְּדַבְּרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתְךָ, וּמִצְוֹתֶיךָ וְחֻקוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאַרְךָ יָמֵינוּ וּבָהֶם נִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ לֹא תִסּוּר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אוֹהֵב אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

חזן: בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבָרַךְ:

קהל וחזן: בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבָרַךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

עֲלֵינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית, שְׁלֵא עֲשֵׂנוּ כְּגוּיֵי הָאָרְצוֹת, וְלֹא שְׁמַנּוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה, שְׁלֵא שֵׁם חֻלְקֵנוּ כְּהֵם וְגוֹרְלֵנוּ כְּכָל הַמוֹנָם, [שְׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהֵבֶל וְרִיק וּמִתְפַּלְלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ]: וְאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֵה שְׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשֵׁב יְקָרוֹ בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל, וְשְׂכִינְתּוֹ עֻז בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים, הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד, אֲמַת מְלַכְנוּ, אָפֶס זוּלָתוֹ, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתוֹ, וְיַדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבַת אֶל לְבָבְךָ, כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, אֵין עוֹד:

וְעַל כֵּן נִקְּוָה לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְרֹאוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֵרַת עֲזָךְ, לְהַעֲבִיר גְּלוּלֵים מִן הָאָרֶץ, וְהַאֲלִילִים כְּרוֹת יִכְרַתוּן, לְתַקְּנוּ עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי, וְכָל בְּנֵי בְּשַׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל רִשְׁעֵי אָרֶץ, יִפְּירוּ וְיַדְעוּ כָּל יוֹשְׁבֵי תְּבֵל, כִּי לָךְ תִּכְרַע כָּל בְּרָךְ, תִּשְׁבַּע כָּל לְשׁוֹן, לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרַעוּ וְיִפְּלוּ, וְלִכְבוֹד שְׁמֶךָ יִקָּר יִתְנוּ, וְיִקְבְּלוּ כָּלֵם אֶת עַל מַלְכוּתְךָ, וְתַמְלֵךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֶךָ הִיא וְלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלִיךְ בְּכָבוֹד, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתְךָ, יְיָ יִמְלֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנִאֲמַר, וְהָיָה יְיָ לְמִלְכָּךְ עַל כָּל הָאָרֶץ, בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְיָ אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד:

קדיש יתום:

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, אָמֵן:

בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ, אָמֵן:

בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן:

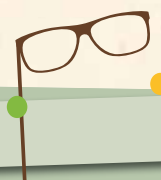
יְהוָה שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי עֲלְמַיָּא:

יְתַבְרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (בעש"ת וְלַעֲלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירְתָּא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרֵינוּ בְּעֵלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהוָה שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

עוֹשֵׂה שְׁלוֹם (בעש"ת הַשְּׁלוֹם) בְּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ

וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

השכיבנו אבינו לשלום, והעמידנו מלכנו לחיים טובים ולשלום, ופרש עלינו סכת שלומה, ותקננו מלכנו בעצה טובה מלפניו, והושיענו מהרה למען שמה. והגן בעדנו, והסר מעלינו מכת אויב, דבר, חרב, חולי, צרה, רעה, רעב ויגון, ומשחית, ומגפה. שבר והסר השטן מלפנינו ומאחרינו, ובצל כנפיה תסתירנו. ושמר צאתנו ובואנו לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם. כי אל שומרנו ומצילנו אתה, מכל דבר רע ומפחד לילה. ברוך אתה יהוה, שומר את עמו ישראל לעד, אמן.

שליח הציבור אומר קדיש:

תגדל ויתקדש שמייה רבא, (עונים: אמן) בעלמא די ברא כרעותה, וימליך מלכותה, ויצמח פרגנה ויקרב משיחה, (עונים: אמן) בתיכון וביומיוכו ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן.

(וגם הקהל אומר) יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא.

תברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל, שמה דקדשא בריה הוא, (עונים: אמן) לעלא מן כל ברכתא, שירתא, תשבחתא ונחמתא דאמרון בעלמא, ואמרו אמן.

תפילת עמידה

אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך.

ברוך אתה יהוה, אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם, אלהי יצחק, ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא, אל עליון, גומל חסדים טובים, וקונה הכל, וזוכר חסדי אבות, ומביא גואל לבני בניהם, למען שמו באהבה. מלך עוזר ומושיע ומגן. ברוך אתה יהוה, מגן אברהם.

אתה גבור לעולם אדני, מחיה מתים אתה, רב להושיע. משיב הרוח ומוריד הגשם. מכלכל חיים בחסד, מחיה מתים ברחמים רבים, סומך גופלים, ורופא חולים, ומתיר אסורים, ומקיים אמונתו לישגי עפר. מי כמוך בעל גבורות, ומי דומה לך, מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה. ונאמן אתה להחיות מתים. ברוך אתה יהוה, מחיה המתים.

אתה קרוש ושמה קדוש, וקדושים בכל יום יהללוך סלה. ברוך אתה יהוה, האל הקדוש.

אתה חונן לאדם דעת, ומלמד לאנוש בינה. חננו מאתך חכמה בינה ודעת. ברוך אתה יהוה, חונן הדעת.

השיבנו אבינו לתורתך, וקרבנו מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ברוך אתה יהוה, הרוצה בתשובה.

סלח לנו אבינו פי חטאנו, מחל לנו מלכנו כי פשענו, כי אל טוב וסלח אתה. ברוך אתה יהוה, חנון המרבה לסלח.

שמע ישראל, יי אלהינו, יי אחד:

בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

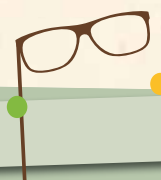
ואהבת את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום, על לבבך: ושוננתם לבניך ודברתם בם, בשבתך בביתך ובילכתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ידך, והיו לטטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:

והיה אם שמע תשמעו אל מצותי, אשר אנכי מצוה אתכם היום, לאהבה את יי אלהיכם ולעבדו, בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעתו, יורה ומלקוש, ואספת דגנה ותירשך ויצהרד: ונתתי עשב בשדה לבהמתך, ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם, וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: וחרה אף יי ככם, ועצר את השמים ולא יהיה מטר, והאדמה לא תתן את יבולה, ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה, אשר יי נתן לכם: ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם, וקשרתם אתם לאות על ידכם, והיו לטוטפת בין עיניכם: ולמדו אתם את בניכם לדבר בם, בשבתך בביתך, ובילכתך בדרך, ובשכבך ובקומך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: למען יראו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר נשבע יי לאבותיכם לתת להם, כימי השמים על הארץ:

ויאמר יהוה אל משה לאמר. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לדורתם, ונתנו על ציצית הכנף פתיל תכלת. והיה לכם לציצית, וראיתם אתו, וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם, ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים אחריהם. למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי, והייתם קדשים לאלהיכם. אני יהוה אלהיכם, אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, להיות לכם לאלהים, אני יהוה אלהיכם.

יפקיד לסיים "אני ה' אלהיכם אמת" עם השי"ץ יחד, ומלת "אמת" יאמרו אותה הקהל בקול רם. ואחר כך ישתוק וישמע מהש"ץ כשחוזר לומר "ה' אלהיכם אמת" ויכוון זאת ידי חובה באמירתו של השי"ץ והש"ץ יכוון גם כן להוציא את הקהל ידי חובה.

אמת ואמונה כל זאת וקיים עלינו, כי הוא יהוה אלהינו ואין זולתו, ואנחנו ישראל עמו. הפודנו מיד מלכים, הגואלנו מלכנו מפח כל עריצים. האל הנפרע לנו מצרינו, המשלם גמול לכל אויבי נפשנו. השם נפשונו בחיים, ולא נתן למוט רגלנו. המדריךנו על במות אויבנו, נירם קרננו על כל שונאינו. האל העשה לנו נקמה בפרעה, באותות ובמופתים באדמת בני חם. המפה בעברתו כל בכורי מצרים, ויוציא את עמו ישראל מתוכם לחרות עולם. המעביר בנו בין גזרי ים סוף, ואת רודפיהם ואת שונאיהם בתהומות טבע. ראו בניי את גבורתו, שפחו והודו לשמו, ומלכותו ברצון קבלו עליהם, משה ובני ישראל לה ענו שירה בשמחה רבה, ואמרו כלם: מי כמכה פאלים יהוה, מי כמכה נאדר בקדש, נורא תהלת עשה פלא. מלכותך יהוה אלהינו, ראו בניך על הים, יחד כלם הודו והמליכו ואמרו: יהוה ימלך לעולם ועד. ונאמר: כי פדה יהוה את יעקב, וגאלו מיד חזק ממנו. ברוך אתה יהוה, גאל ישראל.

רצה יהוה אלהינו בעמך ישראל ולתפלתם שעה, והשב העבודה לדביר ביתך, ואשי ישראל ותפלתם מהרה באהבה תקבל ברכון, ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך. ואתה ברחמיך הרבים, תחפץ בנו ותרצנו, ותחזינה עינינו בשוכה לציין ברחמים. ברוך אתה יהוה, המחזיר שכינתו לציין.

מודים אנחנו לך, שאתה הוא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד, צורנו צור חיינו, ופגנו ישענו אתה הוא אדר נדר. נודה לך ונספר תהלתך, על חיינו המסורים בידך, ועל נשמותינו הפקודות לך, ועל נסיה שבכל יום עמנו, ועל נפלאותיה וטובותיה שבכל עת, ערב ובקר וצהריים. הטוב כי לא כלו רחמיך, המרחם כי לא תמו חסדיך, כי מעולם קוינו לך.

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא תמיד, שמך מלפנו לעולם ועד. וכל החיים יודוך סלה. ויהללו ויברכו את שמך הגדול באמת לעולם כי טוב, האל ישועתנו ועזרתנו סלה, האל הטוב. ברוך אתה יהוה, הטוב שמך ולך נאה להודות.

שים שלום טובה וברכה, חיים חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך. וברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו יהוה אלהינו, תורה וחיים, אהבה וחסד, צדקה ורחמים, ברכה ושלום. וטוב בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל, ברב עז ושלום. ברוך אתה יהוה, המברך את עמו ישראל בשלום. אמן.

יהי לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

אלהי, נצר לשוני מרע, ושפתי מדבר מרמה, ולמקולי נפשי תדם, ונפשי כעפר לכל תהיה. פתח לבי בתורתך, ואחרי מצותיך תרדף נפשי. וכל הקמים והחושבים עלי לרעה, מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבותם. עשה למען שמך, עשה למען מינה, עשה למען תורתך, עשה למען קדשך. למען יחלצו ידידי, והשיעה ימינה וענני. יהי לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומו, הוא ברחמי יעשה שלום עלינו, ועל כל עמו ישראל, ואמרו אמן.

יהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתכנה בית המקדש במהרה בימינו. ומו חלקנו בתורתך, לעשות חקי רצונך ולעבדך בלב שלם.

שליח הציבור אומר קדיש:

תגדל ויתקדש שמייה רבא, (עונים: אמן) בעלמא די ברא פרעותה, וימליה מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחה, (עונים: אמן) בתיכון ובימיכון ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן.

(וגם הקהל אומר) יהא שמייה רבא מברך לעלם וילעלמי עלמא.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתעלה ויתהלל, שמה דקדשא בריה הוא, (עונים: אמן) לעלא מן כל ברכתא, שירתא, תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא, ואמרו אמן.

תתקבל צלותנא ובעיתנא עם צלותהון ובעיותהון דכל בית ישראל, קדם אבונא דבשמיא, ואמרו אמן. יהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושכא וישועה ונחמה ושיבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה ורוח ההצלה, לנו ולכל עמו ישראל, ואמרו אמן.

עשה שלום במרומו, הוא ברחמי יעשה שלום עלינו, ועל כל עמו ישראל, ואמרו אמן.

ראה נא בעינינו, וריבה ריבנו, ומהר לגאלנו גאלה שלמה למען שמך, כי אל גואל חזק אתה. ברוך אתה יהוה, גואל ישראל.

רפאנו יהוה ונרפא, הושיענו ונושעה, כי תהלתנו אתה. והעלה ארוכה ומרפא לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו, כי אל רופא רחמן ונאמן אתה. ברוך אתה יהוה, רופא חולי עמו ישראל.

ברך עלינו ה' אלהינו את השנה הזאת, ואת כל מיני תבואתה לטובה, ותן טל ומטר לברכה על כל פני האדמה, ורוה פני תבל ושבע את העולם כלו מטובה, ומלא ימינו מבכרותיך ומעשר מתנות ידיך. שמרה והצילה שנה זו מפל דבר רע ומפל מיני משחית ומפל מיני פרענות. ועשה לה תקנה טובה ואחרית שלום. חוס ורחם עליה ועל כל תבואתה ופירותיה. וברכה בגשמי רצון ברכה ונדבה, ותהי אחריתה חיים ושבע ושלום, כשנים הטובות לברכה. כי אל טוב ומטיב אתה ומברך השנים. ברוך אתה ה', מברך השנים.

תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותינו, וקבצנו מהרה יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו. ברוך אתה יהוה, מקבץ נדחי עמו ישראל.

השיבה שופטינו ככראשונה, ויועצינו כבתחלה. והסר ממנו יגון ואנחה, ומלך עלינו מהרה אתה יהוה לבדה, בחסד וברחמים בצדק ובמשפט. ברוך אתה יהוה, מלך אוהב צדקה ומשפט.

למינים ולמלשנים אל תהי תקנה, וכל הזדים פגע יאבדו, וכל אויביך וכל שונאיך מהרה יכרתו, ומלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר, ותכלם ותכניעם במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה, שובר אויבים ומכניע זדים.

על הצדיקים ועל החסידים, ועל שארית עמך בית ישראל, ועל זקניהם ועל פלטת בית סופריהם, ועל גרי הצדק ועלינו, יהמו נא רחמיך יהוה אלהינו, ותן שכר טוב לכל הבטחים בשמך באמת, ושים חלקנו עמם, ולעולם לא נבוש כי בך בטחנו, ועל חסדך הגדול באמת נשעננו. ברוך אתה יהוה, משען ומבטח לצדיקים.

תשפוז בתוך ירושלים עירך כאשר דברת, וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין, ובנה אותה בנין עולם במהרה בימינו. ברוך אתה יהוה, בונה ירושלים.

את צמת דוד עבדך מהרה תצמיח, וקרנו תרום בישועתך, כי לישועתך קוינו וצפינו כל היום. ברוך אתה יהוה, מצמיח קרן ישועה.

שמע קולנו יהוה אלהינו, אב הרחמן רחם עלינו, וקבל ברחמים וברצון את תפלתנו, כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ומלפניך מלכנו, ריקם אל תשיבנו, חננו ועננו ושמע תפלתנו. כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך אתה יהוה, שומע תפלה.

סדר ברכת המזון - נוסח ספרד

שיר המעלות, בשוב יי את שיבת ציון היינו כחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אז יאמרו בגוים הגדיל יי לעשות עם אלה: הגדיל יי לעשות עמנו, היינו שמחים: שובה יי את שביטנו כאפיקים בנגב: הזרעים בדמעה ברנה יקצרו: הלוך ילך ובכה נשא משך הזרע, בא יבא ברנה, נשא אלמתיו:

שלושה שאכלו כאחד חייבין בויתון, וכך מזמנין: (וימון לשבע ברכות בעמוד 63)

- המזמן אומר: רבותי, נברך: המסובים עונים: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם:
- המזמן חזור: יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם: המזמן אומר: ברשות מרנן ורבותי נברך (בעשרה או יותר: אלהינו) שאכלנו משלו: המסובים עונים: ברוך (בעשרה או יותר: אלהינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הזן את העולם פלו בטובו בחר בחסד וברחמים. הוא נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו. ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו ואל יחסר לנו מזון לעולם ועד. בעבור שמו הגדול כי הוא אל זן ומפרנס לכל ומיטיב לכל ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא. כאמור, פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ברוך אתה יי, הזן את הפל.

נודה לה יי אלהינו, על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה טובה ורחבה. ועל שהוצאתנו יי אלהינו מארץ מצרים ופדיתנו מבית עבדים. ועל בריתך שחתמת בבשרינו ועל תורתך שלמדנו ועל חקיך שהודעתנו ועל חיים חן וחסד שהונתנו ועל אכילת מזון שאתה זן ומפרנס אותנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה.

בתנאי ובפריס אומרים כאן ועל הנסים. ואם שכת, או כשמגיע להרחמן הוא יכנו יאמר הרחמן, הוא יעשה לנו נסים ונפלאות, כמו שעשה נסים לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה: בימי זכרי:

ועל הנסים ועל הפרקן. ועל הגבורות. ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

<p>לפורים</p> <p>בימי מרדכי ואסתר בשושן הבירה. כשעמד עליהם המן הרשע. בקש להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מצער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלשה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושלם לבו. ואתה ברחמיך הרבים הפרת את עצתו. ונקלקלת את מחשבתו. והשבות לו גמולו בראשו. ותלו אותו ואת בניו על העץ. ועשית עמם גם ופלא ונודה לשמך הגדול סלה:</p>	<p>לחנוכה</p> <p>בימי מתתיה בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו כשעמדו מלכות זון הרשעה על עמך ישראל לשפחם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך. ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם. רבת את ריבם. דנת את דינם. נקמת את נקמתם. מסרת גבורים ביד חלשים. ורבים ביד מעטים. ורשעים ביד צדיקים. וטמאים ביד טהורים. וזדים ביד עוסקי תורתך. לה עשית שם גדול וקדוש בעולמך. ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן כהיום הזה. ואחר כך באו בניו לדביר ביתך ופנו את היכלך. וטהרו את מקדשך. והדליקו נרות בחצרות קדשך. וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו בהלל ובהודאה. ועשית עמם נסים ונפלאות ונודה לשמך הגדול סלה: נוסח אחר: וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו. להורות ולהלל לשמך הגדול:</p>
--	--

שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ. אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך. הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. יהוה שמרך יהוה צלך על יד מינגה. יומם השמש לא יכבה וירח בלילה. יהוה שמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם.

האבלים אומרים קדיש:

יתגדל ויתקדש שמייה רבא, (עונים: אמן) בעלמא די ברא כרעותה, וימליך מלכותה, ויצמח פרקנה ויקרב משיחיה, (עונים: אמן) בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן. (וגם הקהל אומר) יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא.

יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום ויתנשא ויתגדר ויתעלה ויתהלל, שמה דקדשא בריה דהוא, (עונים: אמן) לעלא מן כל ברכתא. שירתא, תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא, ואמרו אמן.

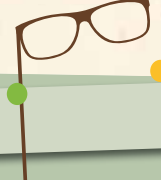
יהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושכא וישועה ונחמה ושיזבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה ורוח והצלה, לנו ולכל עמו ישראל, ואמרו אמן.

עשה שלום בברומיו, הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו, ועל כל עמו ישראל, ואמרו אמן.

האומר קדיש מוסיף: ברכו את יהוה המברך. והקהל עונה: ברוך יהוה המברך לעולם ועד. וחזור אומר: ברוך יהוה המברך לעולם ועד.

עלינו לשבח לאדון הכל, לתת גדלה ליוצר בראשית, שלא עשנו כגויי הארצות. ולא שמנו כמשפחות האדמה, שלא שם חלקנו פהם ולא גורלנו ככל המונם. שהם משתחווים להבל וריק ומתפללים אל אל לא יושיע. ואנחנו משתחווים לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא נוטה שמים ויסד ארץ, ומושב יקרו בשמים ממעל, ושכינת עזו בגבהי מרומים. הוא אלהינו ואין עוד אחר, אמת מלכנו ואפס זולתו. כפתוב בתורה: וידעת היום והשבת אל לבבך, כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד.

על כן נקנה לה יהוה אלהינו לראות מהרה בתפארת עזה, להעביר גלולים מן הארץ, והאליילים כרות יצרתו, לתקן עולם במלכות שדי. וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות אליך כל רשעי ארץ. יכירו וידעו כל יושבי תבל, כי לה תכרע כל ברה, תשבע כל לשון. לפניך יהוה אלהינו יכרעו ויפלו, ולכבוד שמך יקר יתנו, ויקבלו כלם את על מלכותך, ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלך בכבוד, כפתוב בתורתך: יהוה ימלך לעולם ועד. ונאמר: והיה יהוה למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד.

ועל הכל, יי אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך. יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד. כפתוב, ואכלת ושבעת וברכת את יי אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. ברוך אתה יי על הארץ ועל המזון.

רחם נא, יי אלהינו, על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך ועל מלכות בית דוד משיחך ועל הבית הגדול והקדוש שנקרא שמך עליו. אלהינו אבינו רענו, זוננו, פרנסנו וכלכלנו והרויחנו והרוח לנו יי אלהינו מהרה מכל צרותינו. ונא אל תצריכנו יי אלהינו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם כי אם לידך המלאה, הפתוחה, הקדושה הרחבה שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד.

בשבת:

רצה והחליצנו יי אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבת בו ולנוח בו באהבה כמצות רצונך וברצונך הניח לנו יי אלהינו שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתינו והראנו יי אלהינו בנחמת ציון עירך ובבנין ירושלים עיר קדשך, כי אתה הוא בעל הישועות ובעל הנחמות.

בראש חודש ובמועדים:

אלהינו ואלהי אבותינו יעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה וישמע ויפקד ויזכר ויזכנו ויפקדוננו וזכרון אבותינו וזכרון משיח בן דוד עבדך וזכרון ירושלים עיר קדשך וזכרון כל עמך בית ישראל לפניך לפליטה לטובה לחן ולחסד ולרחמים, לחיים ולשלום ביום

בראש חודש: ראש החדש הזה. בפסח: חג המצות הזה. בשבועות: חג השבועות הזה. בסוכות: חג הסוכות הזה. בשמיני עצרת: שמיני עצרת חג הזה. בראש השנה: הזכרון הזה. וזכרונו יי אלהינו בו לטובה ופקדונו בו לברכה והושיענו בו לחיים טובים וברכר ישועה ורחמים חוס ותננו ורחם עלינו והושיענו כי אליך ציינו, כי אל מלך חנון ורחום אתה.

ובנה ירושלים עיר הקדש במהרה בימינו.
ברוך אתה יי, בונה ברחמיך ירושלים, אמן.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, האל אבינו מלכנו, אדירנו, בוראנו, גואלנו, יוצרנו, קדושנו, קדוש יעקב. רוענו, רועה ישראל, המלך הטוב והמטיב לכל, שבכל יום ויום הוא הטוב הוא מטיב, הוא ייטיב לנו, הוא גמלנו, הוא גומלנו הוא יגמלנו לעד. לחן ולחסד ולרחמים ולרוח הצלה והצלחה ברכה וישועה, נחמה, פרנסה וכלכלה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב ומכל טוב לעולם אל יחסרנו.

הרחמן, הוא ימלוך עלינו לעולם ועד. הרחמן הוא יתברך בשמים ובארץ. הרחמן הוא ישתבח לדור דורים ויתפאר בנו לעד ולנצח נצחים ויתהדר בנו לעד ולעלמי עולמים. הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד. הרחמן הוא ישבור עלנו מעל צנארנו והוא יוליכנו קוממיות לארצנו. הרחמן הוא ישלח לנו ברכה מרבה בבית הזה ועל

שלחן זה שאכלנו עליו. הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות ונחמות.

הרחמן הוא יברך את (אבי מורי) בעל הבית הזה, ואת (אמי מורתי) בעלת הבית הזה, נשוי אומר: הרחמן הוא יברך אותי ואת אשתי ואת זרעי ואת כל אשר לי. אשה נשואה אומרת: הרחמן הוא יברך אותי ואת בעלי ואת זרעי ואת כל אשר לי. אורח אומר: הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה ואת בעלת הבית הזה. ואת כל המסבין כאן אותם ואת ביתם ואת זרעם ואת כל אשר להם. אותנו ואת כל אשר לנו, כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל, מכל, כל כן יברך אותנו כלנו יחד בברכה שלמה ונאמר אמן.

במרום ילמדו עליהם ועלינו זכות שתהא למשמרת שלום. ונשא ברכה מאת יי וצדקה מאליה ישענו ונמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם.

בשבת: הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

ביום טוב: הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו טוב.

בראש חודש: הרחמן הוא יחדש עלינו את החדש הזה לטובה ולברכה.

בראש השנה: הרחמן הוא יחדש עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה.

בסוכות: הרחמן הוא יקים לנו את סכת דוד הנופלת.

הרחמן הוא יברך את מדינת ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו.

הרחמן הוא יברך את חילי צבא הגנה לישראל וכוחות הבטחון, העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים ומן הים הגדול עד לבוא הערבה ביבשה באויר ובמים.

הרחמן הוא יזכנו לימות המשיח ולחיי העולם הבא. מגדיל (בשבת, יום טוב, חול המועד וראש חודש: מגדול) ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו, לדוד ולזרעו עד עולם. עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן.

יראו את יי קדשיו, כי אין מחסור ליראיו. כפירים רשו ורעבו ודורשי יי לא יחסרו כל טוב. הודו ליי כי טוב, כי לעולם חסדו. פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו. נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם. יי עז לעמו יתן, יי יברך את עמו בשלום.

ברכת האורח:

הרחמן הוא יברך את השלחן הזה שאכלנו עליו ויסדר בו כל מעדני עולם ויהיה כשלחנו של אברהם אבינו, כל רעב ממנו יאכל, וכל צמא ממנו ישתה. ואל יחסר ממנו כל טוב לעד ולעולמי עולמים: הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה ובעל הסעודה הזאת. הוא ובניו ואשתו וכל אשר לו. בבנים שיחיו. ובנכסים שיירבו. ברה"י חילו ופעל ידיו תרצה. ויהיו נכסיו ונכסיו מצלחים וקרובים לעיר. ואל יזדקק לפניו ולא לפנינו שום דבר חטא והרהור עון. שש ושמת כל הימים בעשר וכבוד מעתה ועד עולם. לא יבוש בעולם הזה ולא יפלים לעולם הבא. אמן כן יהי רצון:

הרחמן הוא יחיינו ויזכנו ויקרבנו לימות המשיח ולבנין בית המקדש ולחיי העולם הבא.

מגדיל (ביום שמתפללים בו מוסף ובסעודת מלווה מלכה: מגדול) ישועות מלכו. ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם: כפירים רשו ורעבו. ודרשי יי לא יחסרו כל טוב: נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב. וזרעו מבקש לחם: כל היום חונן ומלנה. וזרעו לברכה: מה שאכלנו יהיה לשבעה. ומה ששתינו יהיה לרפואה. ומה שהותרנו יהיה לברכה כדכתיב ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו פדבר יי: ברוכים אתם ליי. עושה שמים וארץ: ברוך הגבר אשר יבטח ביי. והיה יי מבטחו: יי עז לעמו יתן. יי יברך את עמו בשלום:

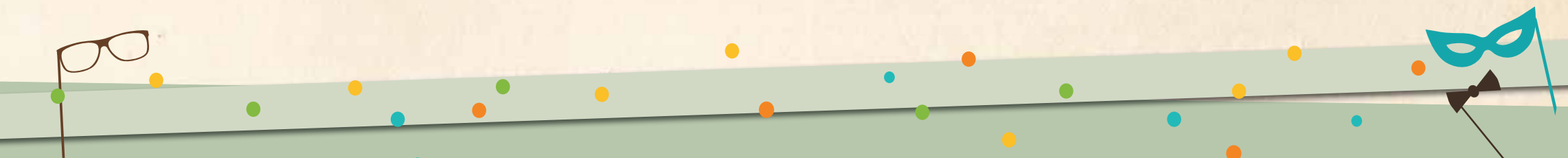
עושה שלום במרומו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן:

הרחמן הוא ישתבח על כבודו:
הרחמן הוא ישתבח בשמים ובארץ:
הרחמן הוא ישתבח בנו לדור דורים:
הרחמן הוא קרן לעמו ירים:
הרחמן הוא יתפאר בנו לנצח נצחים:
הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי בהתר ולא באסור בנחת ולא בצער:

הרחמן הוא יתן שלום בינינו:
הרחמן הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל מעשה ידיו:
הרחמן הוא יצליח את דרכינו:
הרחמן הוא ישבור עול גלות מהרה מעל צוארנו:
הרחמן הוא יוליכנו מהרה קוממיות בארצנו:
הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף:
הרחמן הוא יפתח לנו את ידו הרחבה:
הרחמן הוא יברך כל אחד ואחד ממנו בשמו הגדול כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב בכל מפל כל. כן יברך אותנו יחד ברכה שלמה. וכן יהי רצון ונאמר אמן:
הרחמן הוא יפרוש עלינו ספת שלומו:
הרחמן הוא יברך את מדינת ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו.
הרחמן הוא יברך את חילי צבא הגנה לישראל וכוחות הבטחון, העומדים על משמר ארצנו.

לשבת: הרחמן הוא ינחילנו עולם שפלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:
לראש חודש: הרחמן הוא יחדש עלינו את החדש הזה לטובה ולברכה:
לראש השנה: הרחמן הוא יחדש עלינו את השנה הזאת לטובה ולברכה:
לסוכות: הרחמן הוא יזכנו לישב בספת עורו של לוי. הרחמן הוא ישפיע עלינו שפע קדשה וטהרה משבעה אשפיוזין עלאין קדישין וכותם תהא מגו וצנה עלינו: הרחמן הוא יקים לנו את ספת דויד הנופלת:
ליום טוב: הרחמן הוא ינחילנו ליום שפלו טוב:
לחווה"מ: הרחמן הוא יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום:

הרחמן הוא יטע תורתו ואהבתו בלבנו ותהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא. ויהיו כל מעשינו לשם שמים:

מגילת אסתר

סדר ברכות המגילה

קוראים את המגילה בערב אחר תפילת ערבית, וביום אחר קריאת התורה,

הקורא מברך שלש ברכות:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו

על מקרא מגילה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשה נסים לאבותינו

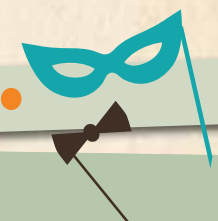
בימים ההם בזמן הזה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה:

בשחרית יכוון בברכת "שהחיינו" גם על מצוות מתנות לאבינוים, מצוות משלוח מנות איש לרעהו ומצוות סעודת פורים,

פרק א

א ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד־כֹּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה:
 ב בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבַת| הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ עַל כֹּסֵא מְלָכוֹתוֹ אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה: ג בְּשָׁנַת
 שְׁלוֹשׁ לְמִלְכּוֹ עָשָׂה מְשֻׁתָּה לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו חֵיל| פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת
 לְפָנָיו: ד בְּהֵרָאֲתוֹ אֶת־עֲשָׂר׃ כְּבוֹד מְלָכוֹתָו וְאֶת־יָקָר תַּפְאָרַת גְּדוּלְתּוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים
 וּמֵאָת יוֹם: ה וּבְמָלוּאֲתָ| הַיָּמִים הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל־הָעַם הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה
 לְמַגְדוֹל וְעַד־קֶטֶן מְשֻׁתָּה שְׁבַעַת יָמִים בַּחֲצַר גִּנַּת בֵּיתֵן הַמֶּלֶךְ: ו חוֹר| כֶּרֶפֶס וּתְכֵלֶת אַחוּז
 בַּחֲבִל־בּוּץ וְאַרְגָּמֹן עַל־גְּלִילֵי כֶסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מְטוֹת| זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהֲטוֹשׁוֹשׁ
 וְדָר וְסֻחָרֹת: ח וְהַשְּׂקוֹת בְּכָל־י זָהָב וְכֵלִים מְכֻלִּים שׁוֹנִים גִּיּוֹן מְלָכוֹת רַב כִּיד הַמֶּלֶךְ: ט
 וְהַשְּׂתִיָּה כְדַת אֵין אֲנִס כִּי־קוֹן יֶסֶד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל־רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ־וְאִישׁ:
 ט גַּם וְשִׁתֵּי הַמְּלָכָה עָשְׂתָה מְשֻׁתָּה נְשִׁים בֵּית הַמְּלָכוֹת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ: י בְּיוֹם
 הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב לְבִהַמְּלָךְ בֵּינָן אֲמַר לְמַהוֹמָן בּוֹתָא חֲרַבּוּנָא בְּגַתָּא וְאַבְגָּתָא זֹתָר וְכֶרְפֶּס
 שְׁבַעַת הַסְּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִּים אֶת־פְּנֵי הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ: יא לְהִבִּיא אֶת־וְשִׁתֵּי הַמְּלָכָה
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכַתֵּר מְלָכוֹת לְהֵרָאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת־יָפִיָּה כִּי־טוֹבַת מְרָאָה הִיא:
 יב וְתַמְאֵן הַמְּלָכָה וְשִׁתֵּי לְבוֹא בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בִּיד הַסְּרִיסִים וּיִקְצָף הַמֶּלֶךְ מֵאֵד
 וְחָמְתוֹ בְּעֵרָה בּוֹ: יג וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם יִדְעֵי הָעַתִּים כִּי־כֵן דָּבָר הַמֶּלֶךְ לְפָנָי כְּלִי־דְעִי
 דַּת וְדִין: יד וְהַקְּרַב אֵלָיו כְּרִשְׁנָא שְׁתַּר אֲדַמְתָּא תְּרִישֵׁי מְרַס מְרַסְנָא מְמוּכָן שְׁבַעַת
 שָׂרִין פָּרַס וּמְדֵי רֵאִל פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הִישָׁבִים רֵאשְׁנָה בְּמְלָכוֹת: טו כְּדַת מַה־לַּעֲשׂוֹת בְּמְלָכָה
 וְשִׁתֵּי עַל אֲשֶׁר לֹא־עָשְׂתָה אֶת־מֵאֲמַר הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ בִּיד הַסְּרִיסִים: טז וַיֹּאמֶר מוֹמְכָן
 לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל־הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עוֹתָה וְשִׁתֵּי הַמְּלָכָה כִּי עַל־כָּל־הַשָּׂרִים וְעַל־
 כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ: יז כִּי־יֵצֵא דְבַר־הַמְּלָכָה עַל־כָּל־הַנְּשִׁים
 לְהַבְּזוֹת בְּעֵלֵיהֶן בְּעִינֵיהֶן בְּאֲמָרֵם הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ אֲמַר לְהִבִּיא אֶת־וְשִׁתֵּי הַמְּלָכָה לְפָנָיו
 וְלֹא־בָאָה: יח וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֲמַרְנָה| שְׁרוֹת פֶּרַס־וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת־דְּבַר הַמְּלָכָה לְכָל
 שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְכַדִּי בְּזִיוֹן וְקִצְפָּה: יט אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר־מְלָכוֹת מִלְּפָנָיו וּיִפְתָּב בְּדַתִּי
 פֶּרַס־וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא־תְבוֹא וְשִׁתֵּי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרְוֹשׁ וּמְלָכוֹתָה יִתֵּן הַמֶּלֶךְ
 לְרַעוּתָה הַטוֹבָה מִמֶּנָּה: כ וְנִשְׁמַע פְּתִגָּם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְּכָל־מְלָכוֹתָו כִּי רַבָּה הִיא
 וְכָל־הַנְּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד־קֶטֶן: כא וַיִּיטֹב הַדָּבָר בְּעִינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים

ויעש המלך כדבר ממוכו: כ וישלח ספרים אל־כל־מדינות המלך אל־מדינה ומדינה ככתבה ואליעם ועם כלשונו להיות כל־איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו:

פרק ב

א אחר הדברים האלה כסף חמת המלך אחשוורוש זכר את־ושתי ואת אשר־עשתה ואת אשר־נגזר עליה: ב ויאמרו נערי־המלך משרתי יבקשו למלך נערוֹת בתולות טובות מראה: ג ויפקד המלך פקידים בכל־מדינות מלכותו ויקבצו את־כל־נערה־בתולה טובת מראה אל־שושן הבירה אל־בית הנשים אל־יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהו: ד והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי ויטב הדבר בעיני המלך ויעש כן: ה איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בדרש־מעיי ב־קיש איש ימיני: ו אשר הגלה מירושלים עמדה־גלה אשר הגלתה עם יכניה מלך־יהודה אשר הגלה נבוכדנאצר מלך בבל: ז ויהי אמן את־הדסה היא אסתר בת־דוד כי אין לה אב ואם והנערה יפת־תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: ח ויהי בהשמע דברה־המלך ודלו ובהקבץ נערוֹת רבות אל־שושן הבירה אל־יד הגי ותלקח אסתר אל־בית המלך אל־יד הגי שמר הנשים: ט ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את־תמרוקיה ואת־מנותה לתת לה ואת שבע הנערוֹת הראיות לתת־לה מבית המלך וישנה ואת־נערוֹתיה לטוב בית הנשים: י לא הגידה אסתר את־עמה ואת־מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא־תגיד: יא ובכל־יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית־הנשים לדעת את־שלום אסתר ומה־יעשה בה: יב ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אליה־המלך אחשוורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חדשים בשמן המר וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים: יג ובזה הנערה באה אליה־המלך את כל־אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד־בית המלך: יד בערב היא באה ובבקר היא שבה אל־בית הנשים שני אל־יד שעשגו סריס המלך שמר הפילגשים לא־תבוא עוד אליה־המלך כי אסח־פן בה המלך ונקראה בשם: טו ובהגיע תר־אסתר בת־אביחיל דד מרדכי אשר לקחלו לבת לבוא אליה־המלך לא בקשה דבר כי אם את־אשר יאמר הגי סריס־המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל־ראיה: טז ותלקח אסתר אליה־המלך אחשוורוש אל־בית מלכותו בחדש העשירי הוא־חדש טבת בשנת־שבע למלכותו: יז ויאהב המלך

את־אסתר מכל־הנשים ותשא־חן וחסד לפניו מכל־הבתולות וישם כתר־מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי: יח ויעש המלך משתה גדול לכל־שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת כיד המלך: יט ובהקבץ בתולות שניות ומרדכי ישב בשערי־המלך: כ אין אסתר מגדת מולדתה ואת־עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת־מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו: כא בימים ההם ומרדכי ישב בשערי־המלך קצה בגתו ותירש שני־סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: כב וינדע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: כג ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על־עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך:

פרק ג

א אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את־המן בדהמדתא האגגי וינשאהו וישם את־כסאו מעל כליה־שרים אשר אתו: ב וכל־עבדי המלך אשר־בשער המלך כרעים ומשתתחים להמן כיכן צוה־לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה: ג ויאמרו עבדי המלך אשר־בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: ד ויהי באמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כיהגיד להם אשר־הוא יהודי: ה ירא המן פראיז מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ו ויבו בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כיהגידו לו את־עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את־כל־יהודים אשר בכל־מלכות אחשוורוש עם מרדכי: ז בחדש הראשון הוא־חדש ניסן בשנת שנים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים־עשר הוא־חדש אדר: ח ויאמר המן למלך אחשוורוש ישנו עם אחד מפור ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם שנות מפלעם ואת־דתי המלך אינם עשים ולמלך אידשוה להניחם: ט אם־עלה־המלך טוב יכתב לאבדם ועשורת אלפים ככר־כסף אשקול על־ידי עשי המלאכה להביא אל־גנזי המלך: י ניסר המלך את־טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בדהמדתא האגגי צרר היהודים: יא ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך: יב ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל־אשר־צוה המן אל אחשדרפני־המלך ואל־הפחות אשרו על־מדינה ומדינה ואלי־שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם כלשונו בשם המלך אחשוורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך: יג ונשלוח ספרים ביד הרצים אל־

פרק ה

א ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ומעמד בחצר ביתהמלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על־כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: ב ויהי כראות המלך את־אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר את־שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ג ויאמר לה המלך מהלך אסתר המלכה ומה־בקשתך עד־חצי המלכות וינתן לך: ד ותאמר אסתר אם על־המלך טוב יבוא המלך והמן היום אליהמשתה אשר־עשיתי לו: ה ויאמר המלך מהרו את־המן לעשות את־דבר אסתר ויבא המלך והמן אליהמשתה אשר־עשתה אסתר: ו ויאמר המלך לאסתר במשתה הלין מהשאלתך וינתן לך ומה־בקשתך עד־חצי המלכות ותעש: ז ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: ח א־ממצאתי חן בעיני המלך ואם־על־המלך טוב לתת את־שאלתי ולעשות את־בקשתי יבוא המלך והמן אליהמשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך: ט ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את־מרדכי בשער המלך ולא־קם ולא־זע ממנו וימלא המן על־מרדכי חמה: י ויתאפק המן ויבוא אל־ביתו וישלח ויבא את־אהביו ואת־זרש אשתו: יא ויספר להם המן את־כבוד עשרו ורב בניו ואת כלי־אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על־השרים ועבדי המלך: יב ויאמר המן אף לא־הביאה אסתר המלכה עם־המלך אליהמשתה אשר־עשתה כי אסאותי וגם־למחר אני קרואלה עם־המלך: יג וכל־זה איננו שוה לי בכל־עת אשר אני ראה את־מרדכי היהודי יושב בשער המלך: יד ותאמר לו זרש אשתו וכל־אהביו יעשדעין גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את־מרדכי עליו ובא עם־המלך אליהמשתה שמח וייטב הדבר לפני המן ויעש העין:

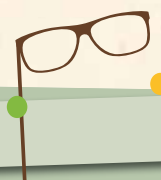
פרק ו

א בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את־ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: ב וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על־בגתנא ותרוש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אחשוורוש: ג ויאמר המלך מהנעשה יקר וגדולה למרדכי על־זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא־נעשה עמו דבר: ד ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית־המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את־מרדכי

פל־מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את־כל־היהודים מנער ועד־זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים־עשר הואחדש אדר ושללם לבו: ד פתשגן הכתב להנתן דת בכל־מדינה ומדינה גלוי לכל־העמים להיות עתדים ליום הזה: טו הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשחות והעיר שושן נבוכה:

פרק ד

א ומרדכי ידע את־כל־אשר נעשה ויקרע מרדכי את־בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדלה ומרה: ב ויבוא עד לפני שער־המלך פי אין לבוא אל־שער המלך בלבוש שק: ג ובכל־מדינה ומדינה מקום אשר דברהמלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: ד ותבואינה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את־מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ה ותקרא אסתר להתן מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על־מרדכי לדעת מהזה ועל־מהזה: ו ויצא התן אל־מרדכי אל־רחוב העיר אשר לפני שער־המלך: ז ויגדלו מרדכי את כלי־אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על־גנוי המלך ביהודיים לאבדם: ח ואת־פתשגן כתבהדת אשר־נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את־אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אליהמלך להתחננלו ולבקש מלפניו על־עמה: ט ויבוא התן ויגד לאסתר את דברי מרדכי: י ותאמר אסתר להתן ותצוהו אל־מרדכי: יא כל־עבדי המלך ועם־מדינות המלך יודעים אשר כלי־איש ואשה אשר יבוא־אליהמלך אליהחצר הפנימית אשר לא־יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט־לו המלך את־שרביט הזהב וחיה ואני לא נקראתי לבוא אליהמלך זה שלושים יום: יב ויגידו למרדכי את דברי אסתר: יג ויאמר מרדכי להשיב אל־אסתר אל־תדמי בנפשך להמלט בית־המלך מכל־היהודים: יד כי אסדהחך תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית־אביך תאבדו ומי יודע אם־לעת כזאת הגעת למלכות: טו ותאמר אסתר להשיב אל־מרדכי: טז לך כנוס את־כל־היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל־תאכלו ואל־תשתו שלשת ימים לילה ויום גם־אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אליהמלך אשר לא־כדת וכאשר אבדתי אבדתי: יז ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר־צוהה עליו אסתר:

חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו: ויתלו אתהמן עליהעץ אשרהכין למרדכי וחמת המלך שככה:

פרק ח

א ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את־בית המן צרר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך פיהגידה אסתר מה הואלה: ב ויסר המלך אתטבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר אתמרדכי על־בית המן: ג ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנןלו להעביר אתרעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על־היהודים: ד ויושט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: ה ותאמר אסתר המלכה טוב ואם־מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את־הספרים מחשבת המן בדהמדתא האגגי אשר כתב לאבד את־היהודים אשר בכל־מדינות המלך: ו כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא אתעמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי: ז ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה ביתהמן נתתי לאסתר ואתו תלו עליהעץ על אשר־שלח ידו ביהודיים: ח ואתם כתבו על־היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתימו בטבעת המלך כ־כתב אשר־נכתב בשם־המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב: ט ויקראו ספרי־המלך בעת־ההיא בחדש השלישי הואחדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל־אשר־צוה מרדכי אל־היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד־כוש שבע ועשרים ומאה מדינה ומדינה ומדינה ככתבה ועם כלשגו ואל־היהודים ככתבם וכלשונם: י ויכתב בשם המלך אחשוורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרכש האחשתרנים בני הרמכים: יא אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל־עיר־ועיר להקהל ולעמד על־נפשם: להשמיד ולהרג ולאבד את־כל־חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבו: יב ביום אחד בכל־מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחדש שנים־עשר הואחדש אדר: יג פתשגו הכתב להנתן דת בכל־מדינה ומדינה גלוי לכל־העמים ולהיות היהודיים עתודים ליום הנה להנקם מאיביהם: יד הרצים רכבי הרכש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה: טו ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריף בוץ וארגמן והעיר שושן צהלה

עליהעץ אשרהכין לו: ה ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: ו יבוא המן ויאמר לו המלך מהלעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: ז ויאמר המן אל־המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: ח יביאו לבוש מלכות אשר לבשו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו: ט ונתון הלבוש והסוס על־יד־איש משרי המלך הפרתמים והלבישו אתהאיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבוהו על־הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: י ויאמר המלך להמן מה קח אתהלבוש ואתהסוס כאשר דברת ועשה־כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל־תפל דבר מכל אשר דברת: יא ויקח המן אתהלבוש ואתהסוס וילבש אתמרדכי וירכיבוהו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: יב וישב מרדכי אל־שער המלך והמן נדחף אל־ביתו אבל וחפוי ראש: יג ויספר המן לזורש אשתו ולכל־אהביו את כל־אשר קרהו ויאמרו לו חכמי זורש אשתו זורש עם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לאיתוכל לו כ־נפול תפול לפניו: יד עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבאלו להביא אתהמן אליהמשתה אשר־עשתה אסתר:

פרק ז

א ויבא המלך והמן לשמות עם־אסתר המלכה: ב ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מהשאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומהבקשתך עד־חצי המלכות ותעש: ג ותען אסתר המלכה ותאמר אם־מצאתי חן בעיניך המלך ואם־עלה־מלך טוב תנתילי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: ד כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו חרשתי כי אין הצר שוה בגזק המלך: ה ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר־מלאו לבו לעשות כן: ו ותאמר־אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: ז והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל־גנת הביתן והמן עמד לבקש על־נפשו מאסתר המלכה כי ראה כ־יכלתה אליו הרעה מאת המלך: ח והמלך שב מגנת הביתן אל־בית משתה היין והמן נפל על־המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את־המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו: ט ויאמר חרבונה אחד מן־הסריסים לפני המלך גם הנההעץ אשר־עשה המן למרדכי אשר דבר־טוב על־המלך עמד בבית המן גבה

וְשִׁמְחָה: ^{טו} לַיהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשִׁשָּׁן וַיְקַר: ^{טז} וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מְגִיעַ שִׁמְחָה וְשִׁשָּׁן לַיהוּדִים מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב וּרְבִים מְעַמֵּי הָאָרֶץ מְתִיחִים כִּי־נִפְל פְּחַד־הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם:

פרק ט

א ובשנים עשר חדש הואחדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבריהם ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: ב נקהלו היהודים בעריהם בכלמדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לאעמד לפניהם כינפל פחדם עלכלהעמים: ג וכלשרי המדינות והאחדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים אתהיהודים כינפל פחדמרדכי עליהם: ד כיגדול מרדכי בבית המלך ושמעו הוהך בכלהמדינות כיהאיש מרדכי הוהך וגדול: ה ויפו היהודים בכלאיביהם מפתחרב והרג ואבדו ויעשו בשנאייהם כרצונם: ו ובששון הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש:

- ז ואת | פרשנדתא
- את | דלפון
- את | אספתא:
- את | פורתא
- את | אדליא
- את | ארידתא:
- את | פרמשתא
- את | אריסי
- את | ארדי
- את | ויזתא:

י עשרת בני המן ברהמדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו אתידם: יא ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך: יב ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בנייהמן בשאר מדינות המלך מה עשו ומהשאלתו ונתן לה ומהבקשתו עוד ותעש: יג ותאמר אסתר אישעלמלך

טוב ינתן גםמחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בנייהמן ותלו עליהעץ: יד ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בנייהמן תלו: טו ויקהלו היהודיים אשרבשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו אתידם: טז ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד עלנפשם ונזח מאיביהם והרג בשנאייהם חמשה ושבעים אלה ובבזה לא שלחו אתידם: יז ביוםשלשה עשר לחדש אדר ונזח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יח והיהודיים אשרבשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונזח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: יט עלכן היהודים הפרוזים הישבים בערי הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלות מנות איש לרעהו: כ ויכתב מרדכי אתהדברים האלה וישלח ספרים אלכלהיהודים אשר בכלמדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: כא לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יוםחמשה עשר בו בכלשנה ושנה: כב כימים אשרנזחו בהם היהודים מאויביהם והחדש אשר נהפך להם מגיון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלות מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: כג וקבל היהודים את אשרהחלו לעשות ואת אשרכתב מרדכי אליהם: כד כי המן ברהמדתא האגגי צרר כלהיהודים חשב עליהיהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם: כה ובבאה לפני המלך אמר עסיספר ישוב מחשבתו הרעה אשרחשב עליהיהודים עלראשו ותלו אתו ואתבניו עליהעץ: כו עלכן קראו לימים האלה פורים עלישם הפור עלכן עלכלדברי האגרת הזאת ומהרצאו עלפכה ומה הגיע אליהם: כז קימו וקבל היהודים עליהם ועלירעם ועל כלהנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכלשנה ושנה: כח והימים האלה נזכרים ונעשים בכלדוד ודוד משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לאיסוף מזרעם: כט ותכתב אסתר המלכה בתאביחיל ומרדכי היהודי אתפליתקף לקים את אגרת הפורים הזאת השנית: ל וישלח ספרים אלכלהיהודים אלשבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשוורוש דברי שלום ואמת: לא לקים אתימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו עלנפשם ועלירעם דברי הצמות וועקתם: לב ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר:

פרק י

א וישם המלך אחשורש מס עליהארץ ואיי הים: ב וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלואיהם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: ג פיו מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו זרש טוב לעמו ודבר שלום לכל ירעהו:

ברכה אחר קריאת המגילה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הרב את ריבנו והדן את דיננו והנוקם את נקמתנו והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו והנפרע לנו מצרינו, ברוך אתה יי הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, האל המושיע:

בשחרית מתחילין שושנת יעקב:

אשר הניא עצת גוים ויפר מחשבות ערומים: בקום עלינו אדם רשע, נצר זדון מזרע עמלק: גאה בעשרו וכרה לו בור, וגדלתו יקשה לו לכד: דמה בנפשו ללכד ונלכד, בקש להשמיד ונשמד מהרה: המן הודיע איבת אבותיו ועורר שנאת אחים לבנים: ולא זכר רחמי שאול, כי בחמלתו על אנג נולד אויב: זמם רשע להכרית צדיק, ונלכד טמא בידי טהור: חסד גבר על שגגת אב, ורשע הוסיף חטא על חטאיו: טמן בלבו מחשבות ערומיו, ויתמכר לעשות רעה: ידו שלח בקדושי אל, כספו נתן להכרית זכרם: כראות מרדכי כי יצא קצר ודתי המן נתנו בשושן: לבש שק וקשר מספד וגזר צום וישב על האפר: מי זה יעמד לכפר שגגה ולמהל חטאת עון אבותינו: נץ פרח מלולב, הן הדסה עמדה לעורר ישנים: סריסיה הבהילו להמן להשקותו יין חמת תנינים: עמד בעשרו ונפל ברשעו, עשה לו עץ ונתלה עליו: פיהם פתחו כל יושבי תבל, כי פור המן נהפך לפורנו: צדיק נחלץ מיד רשע, אויב נתן תחת נפשו: קימו עליהם לעשות פורים ולשמח בכל שנה ושנה: ראי את את תפלת מרדכי ואסתר, המן ובניו על העץ תלית:

שושנת יעקב צהלה ושמחה בראותם יחד תכלת מרדכי:

תשועתם היית לנצח, ותקנתם בכל דור ודור:

להודיע שכל קנין לא יבשו, ולא יפלמו לנצח כל החוסים בה:

ארור המן אשר בקש לאבדי, ברוך מרדכי היהודי,

ארורה זרש אשת מפחיד, ברוכה אסתר בעדי,

ארורים כל הרשעים, ברוכים כל הצדיקים, וגם חרבונה זכור לטוב:

ואחר כך אומרים ואתה קדוש וכו', קדיש שלם בלא תתקבל, ובמוצאי שבת אומרים והי נועם ואתה קדוש, קדיש שלם, למנצח על אילת השחר, ק"י, ברכו, עלינו.

